

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 583/23
21.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Радоје Нешковић, адвокат из Београда, ул. Гласиначка бр. 1, против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Горан Јосифов, адвокат из Београда, ул. Крунска бр. 24/2-11, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 2609/15 од 7.2.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.9.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 2609/15 од 7.2.2022. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцима, на име дуга – извршених адвокатских услуга њиховог правног претходника, сада пок. адвоката ГГ, исплати износ од 318.513,76 динара са законском затезном каматом почев од дана 25.4.2019. године па до исплате, као и у ставу другом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 2609/15 од 7.2.2022. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца па је обавезан тужени да тужиоцима, на име дуга – извршених адвокатских услуга њиховог правног претходника, сада покојног адвоката ГГ, исплати износ од 318.513,76 динара са законском затезном каматом почев од дана 25.4.2019. године, као дана вештачења, па до исплате, док се тужбени захтев преко досуђеног износа, а до тражених 874.800,00 динара, односно за износ од још 556.286,24 динара одбија, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је предлог пуномоћника туженог за враћање у пређашње стање – као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 257.798,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а под претњом принудног извршења, све са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у усвајајућем делу става првог изреке, ставу другом и трећем

изреке, како то произилази из садржине жалбе, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи из жалбе туженог којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. адвокат ГГ, правни претходник овде тужилаца, је заступао туженог у предметима П 4542/05, П 9152/03, П1 246/02 Првог општинског суда у Београду, предметима И 1127/03, И 3147/06, И 11374/07 Четвртог општинског суда у Београду, те предмету К 1498/06 Четвртог општинског суда у Београду, а са туженим се усмено споразумео о начину плаћања накнаде за његов рад као адвоката, који му је дана 20.2.1992. године упутио допис у коме се и у писаној форми сагласио са споразумом који су раније постигли телефонским путем, имајући у виду да је тужени у том периоду боравио у ... У наведеном допису тужени је изјавио да је сагласан да, по окончању радног спора против Привредне коморе Југославије и наплати потраживања, исплати свом пуномоћнику 10% од вредности главног дуга, а да парнични трошкови у целини припадну тужиоцу. Утврђено је да је 10% од вредности главног дуга износило 6.303 евра те да је наведени износ тужени правном претходнику тужилаца исплатио у три наврата: износ од 1.730 евра током самих поступака и то: износа од 1.000 евра који је по налогу туженог у адвокатску канцеларију правног претходника тужилаца донела ћерка туженог и износ од 50.000,00 динара док је износ од 400.000,00 динара тужени исплатио након завршетка предметног спора. Плаћање се вршило исплатом на руке у готовом новцу, не преко рачуна. Сада пок. адвокат ГГ је преминуо дана ..2012. године, те су као наследници иза истог решењем Првог основног суда у Београду О 7483/12 од 17.7.2012. године оглашени АА, супруга и ББ, син оставиоца, овде тужиоци. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Светозара Јејине од 25.4.2019. године, утврђено је да је тужени је за извршене адвокатске услуге од стране сада пок. адвоката ГГ укупно платио 6.730 евра односно 528.686,24 динара по курсу који је важио на дан 14.12.2007. године, те да дуг туженог по том основу, према овде тужиоцима, као правним следбеницима сада пок. адвоката ГГ, на дан 14.12.2007. године када је требало да се изврши обавеза плаћања, износи 318.513,76 динара.

Првостепени суд је, правилном применом материјалног права на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, донео одлуку којом је делимично усвојио тужбени захтев тужилаца и то за износ од 318.513,76 динара са припадајућом каматом почев од дана вештачења 25.4.2019. године, па до

исплате, у складу са налазом и мишљењем судског вештака економско-финансијске струке, који је у целости прихватио, као јасног, потпуног и израђеног у свему према правилима струке, при чему је судски вештак одговорио на све примедбе туженог, док је за преостали износ од 556.286,24 динара, до траженог износа од 874.800,00 динара, тужбени захтев одбио као неоснован. Овакву одлуку првостепеног суда, као правилну и на закону засновану прихвата и овај суд као другостепени.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, а на тако утврђено чињенично стање правилно је примењено и материјално право. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд као другостепени, те одлуку посебно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку.

Наиме, одредбом члана 3 Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката ("Сл. гласник РС" бр. 18/1990) прописано је да сваки уговор о награди и накнади трошкова за рад адвоката у вршењу адвокатуре мора гласити само на износ у новцу, с тим што адвокат не може уговорити да му на име награде и накнаде трошкова припада део захтева странке који треба да буде остварен у било ком поступку. Одредбом члана 4 исте Тарифе прописано је да се награда за поједине послове предвиђене овом тарифом може уговорити између адвоката и странке испод прописаних износа, или изнад највише прописаних износа. Одредбом чл. 6 исте Тарифе прописано је да адвокат и странка могу уговорити накнаду за адвокатски рад који није одређен овом тарифом, али по принципима ове Тарифе, док је одредбом члана 7 прописано да адвокату припада накнада трошкова за стварне издатке који су потребни за извршење поверених му послова.

Имајући у виду изложено, првостепени суд је правилном применом материјалног права, утврдио висину дуговања туженог из налаза и мишљења судског вештака, имајући у виду све радње које је правни претходник тужилаца, као пуномоћник туженог, предузео у свим поступцима које је водио у његово име и за његов рачун, без обзира на допис туженог од 20.3.1992. године, с обзиром да начин уговарања заступања уз накнаду процентуално одређену у односу на вредност предмета спора чије се остварење очекује у поступку, које је уговорено у наведеном допису, није било дозвољено према Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката важећој у време уговарања.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да је у поменутом допису од 20.3.1992. године уговорено заступање и накнада на име заступања само у радном спору, имајући у виду да су остали поступци који су предмет ове парнице проистекли из наведеног радног спора, те је током поступка утврђено да је правни претходник тужилаца, сада пок. адвокат ГГ заступао туженог у свим поступцима за које се у овој парници тражи исплата накнаде.

Такође су неосновани жалбени наводи да током поступка није утврђено када су издата пуномоћја у наведеним предметима у којима је правни претходник тужилаца заступао туженог, имајући у виду да је увидом у списе свих наведених предмета утврђено да је иницијалне акте у истима, у име и за

рачун туженог, поднео правни претходник тужилаца, који је и заступао туженог до окончања свих наведених поступака.

Правилно је првостепени суд, одлучујући о предлогу за враћање у пређашње стање пуномоћника туженог, закључио да је исти неоснован јер у конкретном случају нису испуњени услови за враћање у пређашње стање из члана 109 ЗПП, имајући у виду да не постоје оправдани разлози за пропуштање рочишта од стране пуномоћника туженог, с обзиром да је исти био уредно позван на заказано рочиште на коме је закључена главна расправа, 7.2.2022. године, а није благовремено обавестио суд о разлозима спречености да присуствује истом, при чему је здравствена спреченост пуномоћника тужиоца отпочела дана 25.1.2022. године и трајала до 9.2.2022. године, те је исти могао благовремено да обавести суд о наведеном односно да обезбеди замену до одржавања рочишта.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени истакао у жалби али их, будући да не могу довести до другачије, за туженог повољније одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396 став 1 и 2 Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и другом изреке применом члана 390 Закона о парничном поступку.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка која је донета применом одредаба чл. 153 и 154 Закона о парничном поступку, сходно успеху у спору, па је потврђено решење садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде, применом одредбе члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку.

Како тужени није успео у жалбеном поступку, то је неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде на основу члана 165 у вези са одредбом члана 153 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић